

Pengegrisen

Der var så meget legetøj i børnenes stue, og øverst på skabet stod sparebøssen. Den var af lertøj i skikkelse af en gris. Den havde naturlig sprække i ryggen, og sprækken var med en kniv gjort større at der også kunne gå sølvdalere ind, og der var gået to foruden mange andre skillinger. Pengegrisen var så proppet at han ikke længere kunne rasle, og det er det højeste en pengegris kan bringe det til. Der stod han nu øverst på hylden og så ned på alt i stuen, han vidste nok at med hvad han havde i maven, kunne han købe det hele, og det er at have en god bevidsthed!

Det tænkte de andre også på, om de ikke sagde det; der var andet at tale om. Kommodeskuffen stod på klem, der rejste sig en stor dukke, noget gammel var hun, og klinket i halsen, hun så ud og sagde: »Skal vi lege mennesker? Det er jo altid noget!« Og så blev der et røre! Selv skilderierne vendte sig på væggen, de viste at de også havde bagside, men det var ikke for at sige imod.

Det var midt om natten, månen skinnede ind ad vinduet og gav fri belysning. Nu skulle legen begynde, og alle var indbudt, selv barnevognen, der dog hørte til det grovere legetøj. »Enhver er god for sig!« sagde den, »man kan ikke alle være af adel!«

Pengegrisen var den eneste som fik indbydelsen skriftligt. Han stod for højt til at han, troede de, kunne høre den mundtligt, og han gav heller ikke svar om han kom, for han kom ikke! Skulle han med, måtte han nyde det hjemmefra. Det kunne de rette sig efter, og det gjorde de. Det lille dukketeater blev straks stillet således at han kunne se lige ind i det. De ville begynde med komedie, og så skulle der være te og forstandsøvelse, og med den begyndte de straks. Gyngestenen talte om træning og fuldblod, barnevognen om jernbaner og dampkraft; det var jo noget de forstod sig på, og de kunne tale om. Stueuret talte politik – tik – tik! Det vidste hvad klokken var slået, men man sagde at det gik ikke rigtigt. Spanskrøret stod og var stolt af sin dupsko og sin sølvknap, han var jo beslået foroven og forneden. I sofaen lå to broderede puder, de var nydelige og dumme – – og så kunne komedien begynde.

Alle sad de og så til, og man havde bedt om at man ville smælde, knalde og rumle ligesom man var fornøjet til. Men ridepysken sagde at han aldrig smældede for de gamle, men kun for de uforlovede. »Jeg knalder for alt!« sagde knaldperlen. »Et sted skal man jo være!« mente spyttebakken. Det var nu sådan enhvers tanke ved at være på komedie dér.

Stykket duede ikke, men det blev godt spillet, og alle de spillende vendte naturligvis den malede side udad. De var kun til at se på én led, ikke på vrangen. Alle spillede udmærket, helt forud af teatret; tråden var for lang i dem, men så blev de mere mærkbare! Den klinkede dukke blev løs i klinken ved det, og pengegrisen blev så betaget at han besluttede at gøre noget for en af dem, sætte ham i sit testamente som den der skulle ligge i åben begravelse med ham når den tid kom.

Det var en sand nydelse så at man opgav tevandet og blev ved forstandsøvelsen. Det kaldte de at lege mennesker, og der var ingen ondskab deri, for de legede kun. Og hver tænkte på sig og på hvad pengegrisen tænkte, og pengegrisen tænkte længst, han tænkte jo på testamente og begravelse – – og når kom det i stand –! Altid før man venter det. – Knak! Der lå han fra skabet, lå på gulvet, i stumper og stykker, men skillingerne dansede og sprang, de

mindste snurrede, de store rullede, især den ene sølvdaler. Han ville ordentlig ud i verden, og det kom han, og det kom de allesammen. Og skårene af pengegrisen kom i bøtten. – – Men på skabet selv stod igen næste dag en ny pengegris af lertøj. Der var endnu ikke en skilling i ham, derfor kunne han heller ikke rasle, og deri lignede han den anden, det var altid en begyndelse – og med den vil vi ende!